

»Živoucí organismus, který přitahuje studenty i vyučující« myslí si o fakultě umění a architektury Jiří Suchomel. Po téměř 30 letech ze své fakulty odchází

4.1.2023 - Radek Pírk | Technická univerzita v Liberci

Jak byste se charakterizoval jako člověk?

Myslím si, že jsem zvědavý člověk, který rád objevuje nové věci. A vždycky jsem měl nutkání něco dělat, něco produkovat, spíš hmotného než verbálního. Nejsem řečník, nejsem spisovatel, ale těšilo mě, když za mnou byly hmatatelné výsledky.

Jaký jste uplatňoval přístup ke studentům?

Byl jsem na studenty určitě občas drsný... Vždycky jsem se snažil je pochopit. Z mého úhlu pohledu je důležité, aby si studenti uvědomili podstatu toho, co dělají, a neztratili tuto podstatu ze zřetele během práce na svém návrhu. Vždy mě těšilo, když studenti pracovali a bylo o čem si povídat. V takovém případě jsem byl spíš ten hodný, ale když jsem měl pocit, že nepracují, že se tomu nevěnují, tak jsem na ně tlačil.

Podobnou metodu uplatňoval i Karel Hubáček na vás mladé architektky v SIALu, je to tak? Někde jste řekl, že vás uměl „džentlmensky zpérovat“, když jste nepracovali dobře.

Karel Hubáček měl určitě velký vliv na to, jak jsem se později choval ke studentům. To byl nejsilnější zážitek z mé profesní dráhy. Paralelně s vlivem mých přátel ze Školky, se kterými jsme vedli intenzivní diskuze, občas v kamarádském, jindy kritickém duchu.

Narodil jste se roku 1944 v Kladně. To byla těžká doba, jaké vzpomínky máte ze svého dětství konce 40. nebo počátkem 50. let?

Narodil jsem se ještě za protektorátu, rodný list, Geburtsschein, mám ještě v němčině. Vzpomínám si na naši třídní učitelku Věru Liskovou, která na konci mé první třídy nebo začátkem druhé zmizela. Byla, tuším, národní socialistka a roznášela nějaké letáky. Velmi mě to tehdy překvapilo. Paní učitelka je stálice, je jako rodina – táta, máma a paní učitelka, to jsou v sedmi letech životní jistoty a najednou ta jistota zmizí. Byla zavřená dlouho, spatřil jsem ji pak až po deseti letech. To už samozřejmě nesměla učit. Pak si vzpomínám na okamžik, kdy zemřel Stalin, to byl rok 1953, a pro mě jako malého kluka to byl hluboký zážitek. Vzpomínám si z dětství i na proces se Slánským. Táta s hlavou zastrčenou do rádia, s vytřeštěnými očima poslouchal a snažil se, abychom to my děti neslyšely. Někde na chodbě si pustil dráták, dal si deku přes hlavu a takhle to tam poslouchal.

Jste absolventem ČVUT a AVU. Proč jste studoval ten samý obor, architekturu, na dvou vysokých školách a čím se ta studia lišila?

Když mi v roce 1967 na ČVUT dávali do ruky inženýrský diplom, tak mi nebylo ještě ani 23 let. Byl jsem ještě nezralý. Pro studenty bylo navíc v 60. letech čím dál snazší cestovat do zahraničí, to mě hodně lákalo. Tak jsem se rovnou z té techniky přihlásil na akademii. Fakulta stavební byla obrovská, v ročníku nás studovalo asi 70. Znali jsme se, stýkali jsme se, ale přeci jenom to byla velká škola s velkým počtem studentů, zatímco akademie vždy byla a dodneška je komorní útvar, kde kontakt mezi

studenty a typicky jedním učitelem, který vede tu školu architektury, je úplně jiné kvality, než může být na velké škole. Byl to jeden z těch zážitků, který mě zcela jistě ovlivnil pro pozdější kroky, například při zakládání liberecké fakulty umění a architektury.

Do zahraničí jste nakonec vyražel pravidelně a málem tam v roce 1968 i zůstal. Proč jste se vrátil do okupované země?

V létě jsem jezdil za kamarády do Německa do Cách, vždycky mi sehnali práci, vydělal jsem si nějaké stovky marek a za ty jsem potom cestoval po Evropě. A podobným způsobem jsem vyrazil i během studia na AVU v létě roku 1968 a zastihla mě tam sovětská invaze. Zůstal jsem tam déle než jeden rok, pracoval jsem, vydělával a přemýšlel, jestli se vrátit, nebo ne. Nakonec jsem dospěl k názoru, že bych se měl vrátit, že moje místo je tady. Jak jsem byl „nabušený“ mladík – 23 nebo 25 let –, tak jsem si říkal, že zmizet mají Rusové, a ne já. To, že to bude trvat 20 let, jsem tenkrát netušil a netušil to nikdo. Ono to taky dlouho vypadalo, že to bude donekonečna.

Jaké jste měl jako mladý architekt vzory? Cestoval jste po Evropě, něco jste měl možnost vidět na vlastní oči...

V Německu jsem pracoval u významného německého architekta Gottfrieda Böhma, byl profesorem v Cáchách a dělal neuvěřitelné stavby. To bylo pro mě úplně zjevení. Mimochodem předloni zemřel ve věku 101 let. My byli vychováni v duchu československé, řekněme, funkcionalistické tradice a Gottfried Böhm byl mentálně sochař. Dělal domy jako sochy, pracoval s masivními betonovými stavbami, které tvaroval neuvěřitelně košatým způsobem. Na to jsem zíral. Když vezmu tužku do ruky, nedokázal bych takovým způsobem pracovat. Během těch cest na Západ v 60. letech jsem viděl stavby i jiných architektů, nejen v Německu, ale i ve Francii nebo v Anglii. Takže těch vlivů byla celá řada.

Později v libereckém SIALu jste musel být jedním z mála s takovou zahraniční zkušeností?

Ne, není to tak. Nás tehdy přišlo do Školky asi deset nebo dvanáct a značná část z nás měla podobné osudy, všichni mí vrstevníci se snažili cestovat a něco tam vidět. Všichni jsme měli v profesionální rovině stejný mentální základ, věděli jsme, co se ve světě děje, a díky jednomu z nás, Johnu Eislerovi, jehož maminka byl Angličanka, jsme měli i přísun zahraniční literatury, zejména anglické a americké, takže jsme byli po informační stránce dobře propojeni s děním na Západě.

Pobyt na Západě na mě měl ještě jeden vliv. Nikdy jsem tam nežil v české bublině, žil jsem jako Čech mezi Němci, pronikal jsem psychicky do jejich světa a ten svět se mi líbil a velmi mi to vyhovovalo. Když jsem se pak vrátil a spadla normalizační klec, tak jsem celou dobu z těchto zážitků těžil, pořád jsem se k nim vracel. Fakticky jsem byl nucen se s tím světem tady v Československu vyrovnávat, ale připadal jsem si, že jsem tady na návštěvě, že to je něco dočasného. Měl jsem už tu zkušenost, že skutečný svět je na Západě. Že měřítko a hodnoty, ke kterým se mám vztahovat, jsou tamější měřítko a hodnoty. Jak po odborné, tak po všech možných jiných stránkách.

Když jste přišel do SIALu, tak byl Ještěd rozestavěný, přišli jste vy jako nováčci s tou stavbou do kontaktu?

K tomu jsme se jako Hubáčkovci „čudlové“ nedostali, to si hlídal se svými zkušenějšími kolegy. Když nám bylo dovoleno, tak jsme se tam byli podívat, ale to byly jen výjimečné situace. Abychom tam moc nepřekáželi.

Ale vzpomínám si, že když jsme přijeli do Liberce poprvé, tak na Soukenném náměstí za ohradou byla složená hromada železa a to byla konstrukce pro budoucí Obchodní dům Ještěd. To byla ta

situace, do které jsem v SIALu vstoupil. Na tom obchodním domě Ještěd jsem, podobně jako mí další kamarádi ze Školky, později pracoval.

SIAL byl ve své době ojedinělou kanceláří, v čem spočívala její jedinečnost?

Jednak v té kanceláři, která měla ze začátku kolem 50 a na konci přes 60 lidí, byl jen jeden komunista. To byla absolutní anomálie. Stranické vedení Stavoprojektu si ho k nám dosadilo. My jsme ale věděli, kdo to je, a on byl naštěstí přátelský, takže ten kontakt nebyl konfliktní. A potom SIAL dělal věci, které se absolutně vymykaly smyslu Stavoprojektu. Stavoprojekty byly zřízeny na to, aby po projektové stránce zajišťovaly komplexní bytovou panelovou výstavbu v regionu, a SIAL dělal všechno možné, jenom ne tohle. A to se nelíbilo. Celé desítky let nad tím ateliérem visel Damoklův meč, že ho stranické vedení Stavoprojektu rozmetá, protože mu bylo trnem v oku. Hubáček nesl na svých bedrech celou váhu toho nepříjemného potýkání se s komunistickým prostředím a udržování existence SIALu. Dělal to svědomitě a dobře a to ho pochopitelně vyčerpávalo. Podařilo se mu však SIAL udržet, ne sice jako samostatnou kancelář, ale jako ateliér uvnitř Stavoprojektu.

V polovině 80. let si vás Karel Hubáček zvolil jako svého nástupce. Pak se ale na pozici šéfa ateliéru vrátil. Jak vypadal celý ten přechod SIALu z normalizace do 90. let?

V roce 1984 bylo Karlovi Hubáčkovi 60 let, což byl tehdy věk, kdy pánové odcházeli do důchodu. Hubáček se rozhodl, že toho má dost a vyklouzne z té namáhavé polohy vedoucího ateliéru. Byl na tom už také zdravotně nevalně. Asi dva roky před tím do mě začal hučet, abych to po něm vzal. Bránil jsem se, ale nakonec mě přesvědčil. Kladl mi na srdce, abych hlavně udržel pohromadě ateliér. Slíbil jsem mu, že na tom budu pracovat. Vůbec mě to netěšilo, byl bych se býval mnohem raději věnoval svým osobním projektům a odborné práci.

Prvního ledna 1985 jsem nastoupil místo něj já jako vedoucí. Všichni jsme už byli unavení tím reálným socialismem a normalizací, ale domnívám se, že nikdo netušil, že za dalších pět let to bude jinak. Když se doba překloupila, snažil jsem se ze všech sil obnovit SIAL jako nezávislou kancelář, tedy vyčlenit ho ze Stavoprojektu. To byl rok 1990. V té době se vrátil na radnici starosta Jiří Moulis, což byl Hubáčkův protějšek z doby, kdy se zakládal SIAL. Byl to sice komunista, ale osvícený. Chtěl z pravomoci starosty SIAL ze Stavoprojektu vyčlenit, jeho podmínkou ale bylo, že šéfem obnoveného SIALu bude zase Hubáček. Takže Karel Hubáček se musel vrátit z důchodu zpátky a já jsem pocítil obrovskou úlevu, protože jsem se konečně zbavil toho převoznického vesla a odjel jsem na semestr do Spojených států, kde jsem dostal nabídku k působení na University of Michigan. To, k čemu jsem se Hubáčkovi zavázal, jsem, doufám, splnil.

Pak jsem se vrátil a už bylo jasné, že ani tento státní, městský SIAL není to správné řešení, takže jsme si založili soukromou kancelář jako s. r. o. a do té kanceláře postupně přecházeli lidé z toho státního SIALu. To je fáze, u které Karel Hubáček ještě byl.

Díky SIALu jste se několikrát potkali také s Václavem Havlem. Jak na něj vzpomínáte?

To bylo díky Miroslavu Masákovi, který se s Havlem velmi přátelil. Znali se z 68. roku z dění tady v Liberci. Dvakrát nebo třikrát byl Václav Havel ve Školce v Liberci Na Jedlové, tam se konaly "vlastenecké" večírky. Přivázel tam i některé své kamarády. A podobně často jsme my navštěvovali Havla na Hrádečku. Pohlíželi jsme na něj pochopitelně s úctou. Pro nás byl morální autorita a žasli jsme nad tím, jak někdo dokáže takovým způsobem vůbec existovat a vystupovat takto zřetelně proti tehdejší moci.

V roce 1986 jste byl také v Moskvě, co jste tam viděl?

Se skupinkou kamarádů jsme si koupili zájezd do Moskvy. To byl druhý rok Gorbačovovy perestrojky a my se rozhodli, že se zblízka podíváme, co se to v té Moskvě děje. To, co jsme viděli, bylo spíš odstrašující, než povzbuzující. Koukali jsme jako architekti hlavně po městě a po budovách a viděli jsme město a baráky v rozkladu. Byly tam k vidění takové ty hrdinské perly, výkony z 20. let z období sovětského konstruktivismu. Člověk se k nim musel trochu probojovat, ale když je našel, byly to úžasné věci. Ten zážitek byl pro mě osobně velmi silný.

Živě si dodnes vybavuji obhlídku jednoho z monumentálních stalinských projektů. Šlo o velké obytné bloky s honosnými fasádami. Zvenku to bylo strašně pompézní, zevnitř neomítnutý cihlový dům. Uvnitř toho bloku jsem našel dřevěnou rozpadající se stavbu natřenou na zeleno. To byly centrální koupelny a záchody pro celý ten blok. Dřevěné schodiště v jednom z těch honosných domů bylo celé rozpadlé. Rostla na něm houba a plíseň neuvěřitelným způsobem. Podobných zážitků jsme měli celou řadu. Šel jsem jednou sám po té ulici a najednou na mě padla taková chandra, jak se rusky říká, a já měl najednou takový pocit, že už tam zůstanu a že se odtamtud už nikdy nedostanu. Ten truchlivý stav trval asi deset minut a byl to hrozně nepřijemný zážitek.

Byl jste v Rusku i potom?

Od té doby jsem tam nebyl a ani nemám chuť.

Zpět k obchodnímu domu Ještěd, v jednom rozhovoru jste ho nazval babylónskou věží, byl to opravdu takový klenot?

Byla to absolutně výjimečná stavba. Další srovnatelná stavba byl obchodní dům Kotva, ale liberecký obchodní dům byl ještě rozvernější ve své hmotové podstatě. Byla to babylónská věž i kvůli tomu, jak vznikala, protože vznikala paralelně s věží na Ještědu, tedy na kopci. A na tu byly soustředěny ty nejlepší síly, které kancelář měla, a Ještěd tady dole se řešil se zbytkem ateliéru, do kterého jsme patřili i my mladíci, tenkrát. Základní koncept byl strukturalistický, ale řada těch dílčích designových rozhodnutí byla úplně jiné povahy. A my jsme k tomu coby mladíci zdatně přispívali, protože jsme do toho promítali svoje osobní názory a osobní očekávání. Já jsem dělal podhledy v prodejních plochách. Takové válce s osvětlením, dělal jsem i navigační systém a značení. Vymyslel jsem si systém z malých plastových čudlíků, které se zastrkávaly do perforovaného plechu, takže to písmo bylo skládané z bodů, a dělal jsem design pasáží a venkovní nábytek pro terasu cukrárny.

V srdci univerzity máme vaše dvě velké realizace - sídlo rektorátu a budovu G. Odpovídá jejich podoba vašemu původnímu přání?

V roce 2000 jsem skončil šestileté děkanování na fakultě umění a architektury a po dohodě s tehdejšími rektorem Davidem Lukášem a prorektorem Milošem Pavlíkem jsem na fakultě založil architektonickou kancelář. Chtěl jsem na fakultu přivést kromě výukových aktivit i odbornou činnost. Naše začátky byly tenkrát ve znamení práce na generelu univerzity. Zmapovali jsme všechny budovy a pozemky, které univerzita vlastnila v Liberci, Jablonci, tenkrát ještě i v Prostějově, a snažili jsme se postupně navrhovat jejich budoucí využití. Součástí tohoto urbanistického konceptu byly i jednoduché studie podoby těch jednotlivých budov. Budova G byla jedna z nich.

Projekt budovy G prošel mnoha stádii a měl i fázi, kdy ta budova byla mnohem rozsáhlejší: trochu vyšší a měla jít víc do hloubky, i aula byla o něco větší a komfortněji vybavená. Měla tam být také podzemní garáž, kterou ta budova k mé velké lítosti nemá. Pak ale přišla finanční omezení a bylo nutné tu budovu upravit tak, aby se do nich vešla.

Návrh budovy rektorátu a informačního centra (IC) začal vznikat ještě před vznikem té architektonické kanceláře, byla to taková moje osobní posedlost. Říkal jsem si, že univerzita by si

zasloužila zřetelnou rektorátní budovu. Místo mi přišlo jako naprosto logické, protože je na průsečíku dvou hlavních os v kampusu, čímž vzniká výrazný centrální bod. Vzhledem k tomu, že to měla být budova rektorátu, z mého pohledu hlavní budova v srdci univerzity, tak jsem ji koncipoval tak, aby byla tvarově a materiálově výrazná a odlišovala se od ostatní, banální zástavby kolem.

V budově IC jsem sám nějakou dobu seděl, pamatuji si, že tam nebyl optimální vzduch, navíc v půlce budovy bylo chladno, druhá půlka se přehřívala. Od kolegyně a kolegů, kteří tam sídlí, slýchám podobné výtky dodnes. Čím to je? Nyní je prostor pro vás, jako autora návrhu, věc vysvětlit.

Mají pravdu, ten problém tam je a vychází to z tvaru té budovy. Je to eliptický kužel, poskládaný z rovinného zasklení a jeho geometrie je velmi složitá – ani jedna z těch tabulí zasklení není stejná. Bylo by maximálně obtížné a nákladné udělat v plášti tohoto tvaru otvíravá okna. Tím pádem ta budova musí být uměle větrána a klimatizována. Kancelář, která klimatizaci navrhovala, bohužel, nerozdělila budovu na zóny, které by zohledňovaly různou orientaci částí fasády ke světovým stranám, a tedy ke slunečnímu svitu. Celá budova tak dostává stejně ohřátý nebo stejně chlazený vzduch. Dochází zde tedy k jisté míře diskomfortu. Budovu jsme doplnili ještě jednou vymožeností, která není v Česku úplně běžná ani dnes, a to je tzv. aktivace betonového jádra. Ve stropích jsou zabetonované trubky, kterými proudí chladicí kapalina, která dokáže stropy předchladit tak, aby pomáhaly klimatizační soustavě. To je všechno pochopitelně náročné na regulaci. Nejsem si jistý a nechci na nikoho ukazovat prstem, že jsou všechny tyto systémy dostatečně dobře vzájemně zregulované.

Se kterou svou realizací jste měl nejvíce práce?

Nejvíce práce a největší psychický nápor pro mě znamenal kulturní dům v České Lípě. Od první koncepcce až do stavební realizace trval patnáct let. Ke konci už jsem si připadal jako svůj vlastní archeolog, který musí pracně objevovat, co jsem si před 15 lety myslel. Člověk se za tu dobu změní názorově a ledasco se také dozví. Dům se pak postavil, já odjel do Ameriky, to bylo v roce 91, a když jsem se vrátil, tak dům byl zničený. Alespoň z mého úhlu pohledu. Přestal sloužit jako stavba pro kulturu, byla tam směsice různých barů, krámů, do foyer vestavěli takovou podivnou věc, ve které provozovali autosalón, z kuřárny udělali prodejnu kosmetiky, byly tam různé noční podniky a v hlavním sále se hrálo bingo. Trvalo nějakou dobu, než se z toho ten dům vzpamatoval, dneska už zas slouží víceméně k těm účelům, ke kterým byl navrhovaný. Ale tenkrát mě to velmi rozladilo a řadu let jsem se odmítal na něj jezdit dívat. Nikdy nebyl úplně dokončen a byl takto poničen. Také byl proveden velmi nekvalitně a řada jeho prvků odcházela. Co je na té stavbě dodnes zajímavé, jsou systémy na využití sluneční energie z fasády propojené s tepelně akumulací deskou pod budovou – dochází zde k akumulaci tepla do země. Tyhle systémy byly po celou dobu provozovány a do dneška fungují bez větší údržby a to mě těší. Stále je to unikátní a zajímavý systém.

Kde se vzala myšlenka založit v Liberci fakultu architektury?

Tak pošetilý nápad bych sám neměl, byla to věc odvahy a velkého elánu tehdejšího rektora Zdeňka Kováře a jeho prorektora Vojtěcha Konopy. Chtěli překlomit úzce profilovanou vysokou školu strojní a textilní do technické univerzity s širším zaměřením. Uvažovali o dalších studijních oborech a programech, které by mohly v Liberci existovat, a protože věděli o Hubáčkově, o SIALu a Ještědu, napadlo je, že by architektura mohla být jedním z těch oborů. Nakonec oslovili mě, abych dal tu školu dohromady. Zalíbilo se mi to. Zorganizoval jsem tři běhy letních škol architektury, v roce 92, 93 a 94, na kterých se testoval zájem potenciálních studentů a vyučujících o výuku architektury v Liberci. Ty školy byly velmi úspěšné a na základě toho se pan rektor Kovář rozhodl, že do toho Vysoká škola strojní a textilní půjde. Napsal jsem projekt, který jsem obhájil před akreditační komisí, a k 1. prosinci 1994 byla fakulta velkým senátem založena a já jsem byl tímtéž senátem zvolen jejím

děkanem. To byl bod velkého třesku a následoval vývoj, který pokračuje dodnes.

Fakulta umění a architektury funguje už bezmála 30 let, byl jste jejím zakládajícím děkanem. Jste spokojený s tím, v co se fakulta vyvinula?

Já jsem především spokojený s tím, že zřetelně existuje. Fakulta prošla řadou vývojových fází a zřejmě i do budoucna se bude měnit, což je normální. Důležité je, že k sobě přitahuje studenty i vyučující. Je to živý organismus a jsem s tím takto spokojený.

Bavíme se v době, kdy ruské rakety a drony na Ukrajině zabíjejí a ničí infrastrukturu a celé obce a města. Až toto běsnění skončí, Ukrajina bude potřebovat své stavby a sítě obnovit. Zamýšleli jste se nad tím na fakultě, bude to výzva i pro české odborníky, kteří by s tím mohli pomoci?

Doufám, že ta válka skončí vítězstvím Ukrajiny. To, co bude následovat, bude, obávám se, složitější než ta válka samotná. To znamená obrana té země a její skutečný rozvoj jako evropsky významné země. Velmi Ukrajincům držím palce, aby se jim to podařilo. Než bude zřetelné, co všechno bude potřeba v té zemi vybudovat znova, tak se nedá na práci její obnovy začít. Je to klíčová situace pro Evropu, pro svět. Nakonec nemám ani tolik starostí o Ukrajinu, ale mám hodně starostí o Rusko, protože tam je ten hlavní problém.

Pane profesore, k 31. prosinci roku 2022 jste ukončil svou kariéru na FUA. Odcházíte do penze i jako architekt, nebo máte nějaké profesní plány?

Mám už jen jednoho doktoranda, kterého, doufám, úspěšně dovedu do konce. A pak budu do jisté míry kontakt s fakultou udržovat i nadále, pokud si to fakulta bude přát a budou k tomu důvody. Docela rád bych také sledoval další pokrok v oblasti 3D tisku budov, který jsme tu v posledních letech na univerzitě rozjeli. To mě velmi zajímá a doufám, že to bude zdárně pokračovat.

Děkuji za rozhovor.

Prof. Ing. arch. Jiří Suchomel

(*14. září 1944, Kladno)

Absolvoval obor architektura na Fakultě stavební ČVUT (1967) a AVU (1971). Od roku 1969 ještě jako student působil v ateliéru Sdružení inženýrů a architektů v Liberci ve Stavoprojektu. Začínal zde v „líhni“ mladých talentů v tzv. Školce SIAL, která sídlila v bývalém hostinci Na Jedlové v libereckých Radčicích. V letech 1985–1990 byl vedoucím SIALu (oficiálně ateliéru 2 Stavoprojektu). V roce 1990 předal vedení ateliéru zpět Karlu Hubáčkovi a odletěl do Kanady a poté do USA, kde působil jako hostující pedagog na College of Architecture and Urban Planning, University of Michigan. V letech 1991–1999 byl společníkem a poté ředitelem soukromé kanceláře Sial architekti a inženýři, s.r.o., v Liberci. V roce 1993 habilitoval na Fakultě architektury ČVUT a v tom roce byl také hostujícím profesorem na Fakultě architektury Technické univerzity v Mnichově. V letech 1992–1994 organizoval Letní školy architektury v Liberci, které zároveň ověřovaly potenciál založení fakulty architektury při Vysoké škole strojní a textilní v Liberci. Fakulta architektury, dnešní Fakulta umění a architektury (FUA TUL), byla založena na sklonku roku 1994, vyučovat se na ní začalo na jaře 1995 a Jiří Suchomel byl jejím prvním děkanem, později zastával funkci proděkana. Do roku 2011 zde také vedl katedru architektury a do roku 2018 architektonický ateliér. V roce 2000 byl jmenován profesorem architektury a designu na Vysoké škole uměleckoprůmyslové v Praze. Od tohoto roku je také vedoucím architektonické kanceláře FUA TUL.

Navrhoval a podílel se na návrzích budovy Oblastního závodu České státní pojišťovny v Liberci

(1983), domu Internationale Bauausstellung v Berlíně (1985), kulturního domu Crystal v České Lípě (1990), České pojišťovny v Teplicích (1992), budovy Eurostavu a Universal Banky (1994) a navazujícího víceúčelového domu na tř. 1. máje („Palác Centrum“) v Liberci (1997), Paláce Syner v Liberci (1998), Českého domu pro Evropskou vesnici v Malmö (2001), budovy rektorátu a informačního centra Technické univerzity v Liberci (2007), budovy G Technické univerzity v Liberci s aulou (2015) a dalších staveb a projektů. Podílel se také na návrhu interiérů a teras legendárního Obchodního domu Ještěd v Liberci (1979). V posledních letech také na TUL inicioval výzkumný multioborový projekt 3D-STAR, který je zaměřený na vývoj robotu Printing Mantis pro 3D tisk z cementových směsí ve stavebnictví a architektuře.

Prof. Suchomel je nositelem Čestného uznání v soutěži Grand Prix Obce architektů v kategorii rekonstrukce (1998), Pocty České komory architektů (2017) a Ceny Ministerstva kultury za přínos v oblasti architektury (2022) a dalších ocenění.

Jiří Suchomel je ženatý, jeho žena Marta byla před odchodem do důchodu dětskou lékařkou, dcera Eva vystudovala přírodovědu na Karlově Univerzitě v Praze a je aktivní na poli ochrany netopýrů, syn Jan absolvoval Fakultu výtvarných umění VUT v Brně a pracuje na FUA TUL.

<https://tuni.tul.cz/a/-zivouci-organismus-ktery-pritahuje-studenty-i-vyucujici-mysli-si-o-fakulte-umeni-a-architektury-jiri-suchomel-po-temer-30-letech-ze-sve-fakulty-odchazi-145097.html>